

பகவான் இரமணர் அருளிய
ஏகான்ம பஞ்சகம்

Accno:-36028

விளக்கவுரை
சுவாமி பாஸ்வரானந்த சரஸ்வதி

பகவான் இரமணர் அருளிய
ஏகான்ம பஞ்சகம்

விளக்கவுரை
சுவாமி பாஸ்வரானந்த சரஸ்வதி

“பகவான் இரமணர்” நூற்றிரட்டு

1, ஏகான்ம பஞ்சகம்
முதற் பிரசுரம் — ஆகஸ்ட் 1992.
1000 பிரதிகள்

விளக்கவுரை
சுவாமி பரஸ்வரானந்த சரஸ்வதி
சுவாமி தயானந்தர் ஆஸ்ரமம்,
வத்திராயிருப்பு - 626 132
காமராஜர் மாவட்டம்.

வெளியிடுவோர்
சுப் கல்யாண் பிரசுரம்
சுவாமி தயானந்தர் ஆஸ்ரமம்,
வத்திராயிருப்பு - 626 132
காமராஜர் மாவட்டம்.

வெளியிடு எண்—3

அச்சிட உதவியவர்,
திரு. க. சீவரமன்
18, சரோஜினி தெரு,
இராஜாஜி நகர்,
பல்லாவரம் கிழக்கு,
சென்னை - 600 044

அச்சிட்டோர்
விஜயா பிரிண்டர்ஸ்,
மதுரை-1.

விலை ரூபாய் ஒன்று

அருணாசல சிவ

பகவான் இரமணரால் இயற்றப்பட்ட நூல்களில் 'ஏகான்ம பஞ்சகம்' கடைசியாக இயற்றப்பட்டதாகும். தெலுங்கில் முதலில் இயற்றப்பட்டு, பிறகு தமிழிலும் வெண்பாவில் அமைக்கப்பெற்றது. இதை 'ஆத்ம பஞ்சகம்' என்றே குறிப்பிடலாம். ஆயினும் பகவான் ஆதிசங்கரரும் இதே தலைப்பில் எழுதியுள்ளதால் இதை 'ஏகான்ம பஞ்சகம்' என்றே அழைக்கின்றார் பகவான் இரமணர்.

ஆன்மாவைத் தவிர அந்நியவஸ்து ஏதுமில்லாததால் 'ஏகான்மா' என்ற சொல்லிற்கு 'உள்ளது ஆன்மா ஒன்றே' என்று விளக்கம் காண வேண்டும். 'ஏகான்ம பஞ்சகத்தின்' கருத்தையும் அமைப்பையும் கவனிக்கும்போது 'சத்திய வஸ்து'வை நேரிடையாக உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிப்போல அருளுவதில், பகவான் இரமணர் தென்முகக் கடவுளைப் போன்று விளங்குகிறார் என்பதை உணரப் பெறலாம். ஓரளவிற்கு விசேகமும் வைராக்கியமும் கூடியவர்களாய், விடுதலையில் தீவிர நாட்டமுடையவர்களாய் விளங்கும் உத்தம அதிகாரிகள், பாடல்கள் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் உண்மைத்தன்மையை அறியவே செய்வார். இனி பாடல்களை நாம் காண்போம்.

“ஞானம் அஞ்ஞானத்தால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் உயிர்கள் மோஹமடைகின்றன,” என்று இறைவனார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பகவத்கீதையில் (V—15) விளக்குகின்றார். ‘பிரக்ஞானம் பிரம்ம’ என்பது உபநிடத வாக்கியம்.

ஞானமே நம் உண்மைத் தன்மை. ஆயினும் கதிரவனை மேகம் மறைத்திருப்பது போன்று நம்முடைய உண்மைத் தன்மையானது அக்ஞானத்தினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அஞ்ஞானத்தின் நீக்கமே ஞானத்தின் வெளிப்பாடு. சொல்லப்போனால், கதிரவனைக் காணாது மேகத்தைக் காண்பது அக்கதிரவனின் பிரகாசத்தினாலேயே. அஞ்ஞானத்தை அறிவதும் அகற்றுவதும் ஞானத்தின் பிரகாசத்தினாலேயேதான்.

முதல் பாடல் அஞ்ஞானத்தினால் ஏற்பட்ட விளைவுகளையும் ஆன்ம விசாரத்தினால் அவை அழிவுற்று நாம் நம் இயல்பில் விளங்குவதையும் பகவான் இரமணர் எடுத்து இயம்புகின்றார்.

- ஆதமே
- 1 தன்னை மறந்து தனுவே தானாய் எண்ணி
எண்ணில் பிறவி எடுத்து இறுதி — தன்னை
உணர்ந்து, தான்ஆதல், உலக சஞ்சாரக்
கனவின் விழித்தலே காண்.

தன்னை மறந்து : அஞ்ஞானத்தினால் தனது உண்மையான சொருபத்தை அறியாது. தனது உண்மைத்தன்மையை உணராது ஜீவர்கள் அநாதிக்காலம் தொட்டு வாழ்கின்றனர். அவ்வறியாமைக்கு ஆதி இல்லை. அந்தமே உண்டு.

தனுவே தானாய் எண்ணி : ‘தேகமே நான்’ என்று முடிவு கொண்டு. தன் உண்மைத்தன்மையை உணராது

மன்றி மனிதன் தன்னை வேறாகவும் எண்ணுகின்றான். ஆன்மாவைப் பற்றி அறியாத வரையில் மனிதன் தன் உடலையே தானாக எண்ணி வாழ்கின்றான். தன் உண்மைத் தன்மையை உணராத வரையில் இந்த 'தேஹமே ஆத்மா' என்னும் விசேஷபம் இருக்கவே செய்கின்றது. இந்த தேஹாத்ம புத்தியால் 'மனிதன் பெறுவது அல்ப சுகத்தையே! மற்றும் துக்கம் அவனைத் தொடர்ந்து ஆட்கொள்கிறது. எவ்வாறெனின்.

எண்ணில் பிறவி எடுத்து: கணக்கிலடங்காப் பிறவிகளை எடுத்து, எண்பத்துநான்கு லட்சம் மாறுபட்ட பிறவிகளில் மனிதப் பிறவியும் ஒன்று. ஒவ்வொரு பிறவியிலும் சுகத்தை அனுபவிக்கும் வேட்கை தணியாது தொடர்கின்றது. கோடியில், கொடுத்த வைத்த சிலர், இப்பிறவிலேயே விடுதலை வேட்கை மிகத் தீவிரம் உடையவராய், உண்மைத் தன்மையை நாடி நிற்கின்றனர். 'புல்லாகிப் பூடாய்ப்புழுவாய் மரமாகிப் பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக் கல்லாய் மனிதராய்ப்பேயாய்க்கணங்களாய் வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச் செல்லாஅ நின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள் எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன் எம்பெருமான், மெய்யே உன் பொன்னடிகள் கண்டு இன்று வீடுற்றேன்!, என்கின்றார் மாணிக்கவாசகர். இவ்வாறு பிறவிகள் பல எடுத்த நிலையில் நிறைவை அடையாத மனிதன் இப்பிறவியில் தன் உண்மைத் தன்மையை அறிய ஆவலுறுகின்றான். 'நான் யார்?' 'என் உண்மைத் தன்மை என்ன?' என்றெல்லாம் விசாரம் செய்யத் தொடங்குகின்றான். இவ்விசாரமே 'ஆன்ம விசாரம்' இதுவே இறுதி.

இறுதி: முடிவில் நிறைவைக் காணும் நோக்கத்தில். மகாபாரதப்போர் தொடங்குவதற்கு முன்னர் அர்ஜுனனுக்கு ஏற்பட்ட நிலையே இந்த 'இறுதி'. எவ்வளவு பிறவிகளில் எவ்வளவு அனுபவங்களைக் கண்டாகி விட்டது! ஆயினும் எந்தவொரு அனுபவமும் நிறைவைக் கொடுக்கவில்லை.

இந்த வாழ்க்கையை நிறைவு செய்யவில்லை. ‘‘பூமியில் நிகரற்றதும் ஆக்கத்தையுடையதுமான ஆட்சியைப் பெற்றாலும், அமரர்க்கு அதிபதியாயிருக்கப் பெறினும், என் புலன்களை வாட்டும் துன்பத்தை அவை துடைக்குமென்று தோன்றவில்லை’’, என்று நிறைவைக் காணாது அர்ஜுனன் கதறுவது போன்று மனிதன் ஒவ்வொருவனும் நிறைவைத் தேடி அலையும் ‘இறுதி’ இது. பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இதையே ‘பல பிறவிகளின் இறுதியில்’ என்று பகவத்கீதையில் (VII-19) குறிப்பிடுகின்றார். மூவுலகத்தையும் வென்று நின்றாலும், இறைவனின் அருகேயே சென்று நின்றாலும் அடையப் பெறாத நிறைவை நாடி நிற்கும் ‘இறுதி’ இது. இதுவே . ‘சிரேயஸ்’ ‘‘எழுந்திருங்கள்! விழித்துக்கொள்ளுங்கள்! சிறந்த ஆசாரியர்களை அடைந்து ஞானத்தைப் பெறுங்கள்,’’ என்று கடோபநிடதம் (3-14) அறைக்கூவி அழைக்கும் ‘இறுதி’ இது. ‘நான் யார்?’ என்னும் கேள்விக்கு குருவின் திருவடியில் அமர்ந்து விடைக் காணும் இறுதி’ இது. ‘வேதாந்தத்தே வேற்ற விளங்கும் வேதப் பொருள் அருள் அருணாச்சலா!’ என்று பகவான் இரமணர்விண்ணப்பித்துக் கொள்கின்றாரே அந்த ‘இறுதி’ இது இவ்விறுதியின் கண்நாம் அடையப் பெறுவதே ‘தன்னை உணர்தல்’.

தன்னை உணர்தல் : தன் உண்மைத் தன்மையை அறிந்து. தன் உண்மைத் தன்மையை அறிகின்ற நிலையில்—தான் மனிதன் விடுதலை வாயிலின் கதவைத் திறந்தவனாகின்றான். தன்னை அறியாமையே பந்தம். தன்னை அறிதலே விடுதலை. அறியாமையிலும் துக்கத்திலும் மரணத்திலும் சிக்கித் தவிக்கும் மனத்தையுடைய மனிதன் தன் உண்மைத் தன்மையைச் சந்தேகமற ‘சச்சிதானந்தம்’ என்று அறிதலே ‘தன்னை உணர்ந்து’ என்பதாகும். இது சிரவனம். இதுவே மனனமும் கூட. இந்நிலை சிறிதும் அசைக்கப்பட முடியாததாய் உறுதியுடன் விளங்கல் வேண்டுமல்லவா? அதுவே தான் ஆதல்.

தான் ஆதல் : தன் உண்மைத் தன்மையாகிய 'சச்சிதானந்த' அறிவில் நிலைப் பெற்று விளங்கல். இது நன்கு விளங்கப் பெறுவதற்கு உறுதுணையாய் நிற்பது நிதித்யாசனம். பகவான் இரமணரே 'தான் ஆதல்' என்னும் இந்நிலைக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கும் கதிரவன். இதுவே இயல்பான நிலை. இந்நிலைக்கு அந்நியமாய் இருக்கும் நிலை அஞ்ஞானத்தின் செயலே. அஞ்ஞானத்தினால் நம் உண்மைத் தன்மையான 'சச்சிதானந்தம்' என்னும் இயல்பை இழந்தவர் போன்று மயங்கி வாழ்ந்து கொண்டிருந்தோம். இப்போதோ பொய்மையிலிருந்து விடுபட்ட நிலையில், சத்தியத்தில் விளங்கி நிற்கும் விழிப்பு இது.

உலக சஞ்சாரக் கனவின் விழித்தலே காண் : கனவின் அனுபவத்திலிருந்து விழிப்பு நிலைக்கு வருவது போன்றே இதுவும் என்று அறிவாயாக ! தானே ஆதல் என்னும் இயல்பான நிலையை விளக்க கனவினின்று விழித்தலே அழகியதோர் விளக்கம். உறக்கத்தின் போது நாமே தோற்றுவித்துக் கொண்ட கனவுலகில் பலவித அனுபவங்களைத் தேடியும் நாடியும் அடைந்தும் அனுபவித்தும் இன்னும் தேடித் திரியும் வேளையில் விழிப்பின் காரணமாக அக்கனவில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட உலகம் மறைந்து இல்லாது விளங்குவது போன்று, அஞ்ஞானத்திலிருந்து விடுபட்டு ஞானமுற்ற நிலையில், இந்த நீண்ட கனவென்னும் விழிப்பு நிலையிலிருந்து விழித்தலாகும், அஞ்ஞானத்தினால் ஆன்மாவில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இவ்வுலகமும், ஆன்மாவைத் தவிர வேறல்ல என்ற அறிவின் விளக்கமாகும். இருப்பது 'ஏகான்மா' என்ற உண்மையைக் கண்டு தெளியும் நிலையாகும். இதுவே விடுதலை, இதுவே நிறைவு.

இரண்டாவது பாடலில் பகவான் இரமணர் 'ஆன்ம விசாரம்' என்பது எத்தகையது என்பதை விளக்கி அருள் கின்றார். இப்பாடலின் மூலம் 'ஆன்ம விசாரம் மெத்த சுலபம்' என்ற எண்ணத்தின் மூலம் வியப்பும், இதுகாறும் உண்மையில் உண்மையாக விளங்கிக் கொண்டிருந்தும் பொய்மையைப் பற்றிக் கொண்டு வாழ்ந்தோமே என்ற வெட்கத்தினால் எழும் நகைப்பும் நாம் பெறுகிறோம் மேலும் இப்பாடலின் மூலம் 'ஆன்ம விசாரத்தின் மூலமே விடுதலை. கர்மங்களினால் ஒரு போதும் அல்ல' என்ற கருத்தையும் தெளிவற நாம் பெறுகின்றோம்.

2 தானிருந்துத் தானாகத் தன்னைத்தா னானெவன்
யானிருக்குந் தானமெது வெனக் கேட்பானுக்கு
யானெவ னெவ்விடம் யானுள னென்றமது
பானனை யீடு பகா.

தரனாகத் தான் இருந்தும் : எப்போதும் ஆத்மசொருப மாகவே தான் விளங்கிக் கொண்டிருந்தாலும். ஆத்மா சச்சிதானந்தமாகத் திகழ்வது அது நித்தியமானது. குறை பாடற்றது. இரண்டற்ற 'ஏகான்மா'வாகத் திகழ்வது. அதுவே தன்னுடைய உண்மைத் தன்மையாக இருந்தும் அஞ்ஞானத்தின் பிடியில் சிக்கி மோக வசத்தில் ஆழ்ந்திருக் கும் மனிதன், துக்கத்திலிருந்தும், மரணத்திலிருந்தும் அறி யாமையிலிருந்தும் விடுதலைப்பெற குருவின் திருவடியில் அல்லது தனித்து இருந்து உண்மையை அறிய முற்படு கின்றான்.

தன்னைத் தான் நான் எவன்? நான் இருக்கும் தானம் எது எனக் கேட்பானுக்கு : தன்னையே தானாகிய நான் எவன்? நான் இருக்கின்ற இடம் என்று ஆத்ம விசாரம் செய்பவனுக்கு. அனைத்திற்கும் நான் என்கின்ற உணர்வு தான் அடிப்படையானது. அதுவே சத்தியமானது

நான் என்னும் மெய்யறிவாகவே தான் விளங்கிக் கொண்டு இருந்தாலும் 'பத்தாவது மனிதனைத் தேடும் பத்தாவது மனிதனைப் போன்றே' இங்கே ஆத்ம விசாரம் செய்யப்படுகின்றது. பத்தாவது மனிதன் ஒருபோதும் காணாமல் போகவில்லை. அவனே அவனை இழந்ததாகத் துக்கித்து அவனைத் தேடி அலையும்போது! இது வியப்பாகவும் நகைப்பிற்கிடமாகவும் அல்லவா இருக்கின்றது! ஆனால் அதுதான் உண்மை!

ஒருபோதும் நான் என் உண்மைத் தன்மையான சச்சிதானந்தத்தை இழந்ததில்லை. ஆச்சரியம் என்ன வென்றால் ஆத்ம விசாரணையில் நான் சச்சிதானந்தத்தை தேடி அலையின்றேன். நான் என்பது சச்சிதானந்தமாய் இருக்க நானோ என்னையே தேடி அலைவது விந்தையல்லவா? இது எவ்வாறு இருக்கின்றது? பகவான் இரமணர் உதாரணம் தருகின்றனர்.

நான் எவன்? எவ்விடம் நான் உளன்? என்ற மதுபானனை ஈடுபகர் : நான் யார்? நான் எங்கே இருக்கின்றேன்? என்று மதுவின் போதையில் மயக்கமுற்றுத் தவிக்கும் மனிதனுக்கு இணையாகக் கூறுவாயாக! போதையின் பிடியில் நன்கு சிக்கித் தவிப்பவனுக்கு எவ்வளவுதான் உண்மையை உரைக்கினும் உண்மையை உணரும் தெளிவு அவனிடத்தில் இல்லை. போதையானது தெளிவுறின் மதுபானனுக்கே தன்னிலை நன்கு புலப்பட்டு நிற்கின்றது. கனவிலிருந்து விழித்தலை போன்றுதான் இதுவும். மதுபானம் தந்த மயக்கத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபடுவது இயல்பாகவே நிகழ்கின்றது. ஆனால் அஞ்ஞானத்தின் பிடியில் மோகவசப்பட்டு இருந்து இப்போது ஆத்ம விசாரனை செய்பவனோ குருவின் திருவடியில் அமர்ந்து உபதேசசாரத்தைப் பருகுவதன் மூலமாகவே தெளிவு பெற முடியும். உண்மையை உள்ளபடி அறியமுடியும்.

சச்சிதானந்தமாக தான்விளங்கும் ஆன்மசாதகன், ஆத்ம விசாரணையின் போது, 'நான் இதுவல்ல, நான் இதுவல்ல' என்று அல்லாதவற்றை அனைத்தையும் புரிந்து கொள்கிறான். இவ்விசாரணை இறுதியில் ஆத்மசாதகனை 'நான் சூன்யம்' என்ற நிலைக்கு அழைத்துச் செல்கின்றது. 'அந்த சூன்யத்தையும் பிரகாசிக்கும் அறிவு நீ' என்று குருநாதர் சீடனுக்குச் சுட்டிக் காட்டுகின்றபோது சாதகன் உண்மை நிலையை அறிந்தவனாகின்றான். தானே அச்சச்சிதானந்தமாய் எப்போதும் மிளிர்வதை உணர்கின்றான். தான் அறிவாய் அந்தமில்லாதவனாய் அனந்தனாய் விளங்கிக் கொண்டிருப்பதை அறிகின்றான். அறிந்து அதிலேயே திகழ்கின்றான்,

அக்ஞானத்தின் பிடியில் சிக்கித் தவித்தபோதும், விசாரணையின்போதும், குருவின் உபதேசத்தைப் பருகியதன் மூலம் அக்ஞானம் நீங்கி ஞானம் பிரகாசிக்கின்றபோதும், எப்போதும் அவன் சச்சிதானந்தமாக உள்ளான். ஞானத்தினால் அவன் சச்சிதானந்தத்தை அடையவில்லை. அஞ்ஞானம் நீங்கப் பெற்று முன்பே அடைந்து நின்றதை ஞானத்தினால் இப்போது உணர்ந்து நிற்கின்றான்,

3

உண்மையை உணர்ந்த இந்நிலையில் 'ஐயே'! மெத்த சுலபம் ஆன்ம வித்யா! , என்று களியாட்டம் போடவேண்டும் போல் இருக்கின்றது. இவ்வளவு பிறவிகளாக அஞ்ஞானத்தின் பிடியில் அல்லவா சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தேன்! அந்த அஞ்ஞானம்தான் என்ன? பகவான் இரமணர் முன்றாவது பாடலில் பகர்கின்றார்.

3. தன்னுட் டனுவிருக்கத் தானச் சடவுடலந்
தன்னு ளிருப்பதாத் தானுன்னு—மன்னவன்
சித்திரத்தி னுள்ளுளதச் சித்திரத்துக் காதார
வத்திர மென்றெண்ணு வான்.

தன்னுள் தனு இருக்கத்தான் அச்சட உடலம் தன்னுள் இருப்பதாத்தான் உன்னும் அன்னவன்: சச்சிதானந்தமாக விளங்கும் ஆத்மாவாகிய தன் சொருபத்தில் இந்த உடல் விளங்கி கொண்டிருந்தாலும், இந்த ஜடமான உடலுக்குள்ளே ஆத்மாவாகிய தான் இருப்பதாகக் கருதும் உணர்வுடைய மனிதன். தோற்றத்திற்கு வந்திருப்பன அனைத்தும் ஆத்மாவில் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. காண்பன அனைத்தும் ஆன்மாவிற்கு அன்னியமானதல்ல. 'அவ்வான்மாவே அனைத்துமாய்' என்பது மெய்யறிவு. இருப்பது ஆன்மாமட்டுமே என்ற அறிவு இதனால் விளங்கப் பெறும். 'அஹம் ஆத்மா' என்று இறைவனார் கீதையில் (X-20) பகர்கின்றார்.

ஆன்மாவிலேயே அனைத்தும் பிரகாசிக்கின்றது. ஆன்மாவாகிய தனக்குள்ளேயே இந்த உடலும் மற்றும் அனைத்தும் விளங்கி நிற்கின்றது என்பதே உண்மை. அவ்வாறு இருப்பினும் அஞ்ஞானியோ தவறாக 'தான் அச்சட உடலம் தன்னுள் இருப்பதாகத்தான்' கருதுகின்றான். எவ்வளவு பேதைமை! ஆகாசத்தில் அனைத்தும் இருக்க, குடத்தில் ஆகாசம் இருக்கின்றது என்று கருதுவது போன்றதுதான் இதுவும். இவ்வாறு கருதும் அந்த அஞ்ஞானியின் மன நிலையை பகவான் இரமணர் நன்கு விளக்குகின்றார்.

சித்திரத்தின் உள் உனது அச்சித்திரத்துக்கு ஆதார வத்திரம் என்று எண்ணுவான்: சித்திரத்தில் தீட்டப்பட்டு சித்திரங்களுக்குள்ளே மிளிறும் வண்ண, வண்ண ஆடைகளே அச்சித்திரங்களுக்கு ஆதாரமாயுள்ள திரை என்று தவறாகக் கருதுவான்.

கற்பனை செய்து கொள்வோம். நீண்டதோர் திரையில் வண்ண வண்ண சித்திரங்கள் தோற்றுவிக்கப் பட்டுள்ளன. பிரம்மா முதல் புல் வரையில் அனைத்து ஜீவன்களும் சித்திரிக் கப்பட்டுள்ளன. சூரிய சந்திரர்கள், மலைகள், கடல் என்று அனைத்தையும் அதில் நாம் காணலாம். மனித சித்திரங்கள்

அனைத்திற்கும் வண்ண, வண்ண ஆடைகள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. வண்ண ஆடைகள் தீட்டப்பட்ட விதமோ திரைமறைக்கப்பட்டு அதுவே திரையாகக் காட்சி அளிக்கச் செய்கின்றது. சித்திரத்தின் உள் உளது (ஆடைகள்) அச்சித்திரத்திற்கு ஆதார வத்திரம் என்று எண்ணுமாற்போல் தோற்றத்தை அளித்து நம்பவும் செய்யுமாறுபோல் விளங்குகின்றது.

உணர்வு மயமானது திரை. திரையின் உணர்வு சித்திரங்களிலும் அவைகளின் தகுதிக்கேற்றாற்போன்று பிரதிபலிக்கச் செய்கின்றது. இதனால் மனித சித்திரங்கள் தனித்த உணர்வைப் பெற்றாற்போன்று திகழ்கின்றார்கள். இப்போது அவர்கள் ஜீவர்களாகக் காட்சியளிக்கத் தொடங்கி விட்டனர்.

திரையை அறியாது தன்னை வியந்து பார்க்கும் மனிதன், தீட்டப்பட்டுள்ள வண்ண வண்ண ஆடைகளே திரையாக நினைந்து மயங்குகின்றான். மேலும் மெய்யுணர்வே தன்னுடைய உடலில் புகுந்துள்ளதாகத் தவறாகக் கருதுகின்றான். வியப்பினும் ன்யப்பு. அஞ்ஞானத்தில் வதியும் மனிதனைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் அழகிய விளக்கம் இது.

4

பகவான் இரமணர் அஞ்ஞானியின் மீது பரிதாபம் கொள்கின்றார். அவனுக்கு உண்மையை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி என விளக்கி அருள்கின்றார். வரும் நான்காம் பாடலில் அத்வைதத்தின் சாரைப் பிழிந்து நமக்குப் புகட்டுகின்றார்.

- 4 பொன்னுக்கு வேறாகப் பூடண முள்ளதோ
தன்னை விடுத்துத் தனுவேது—தன்னைத்
தனுவென்பா னஞ்ஞானி. தானாகக் 'கொள்வான்
தனையறிந்த ஞானி தரி.

‘உள்ளது ஆன்மா மட்டுமே. ஆன்மாவிற்கு அன்னியமான பொருள் என்பது ஒன்றுமே இல்லை’ என்பதை உறுதியுடன் இப்பாடலின் மூலம் அறிவுறுத்துகின்றார் பகவான் இரமணர். தன்னை உள்ளவாறு அறிதலே விடுதலை, வேறு விதமாக நினைந்து வாழ்தலே பந்தம்.

மொன்றுக்கு வேறாகப் பூடணம் உள்ளதோ : தங்கத் தால் செய்யப்பட்ட நகைகள் எல்லாம் அந்தத் தங்கத்தை விட்டு வேறாக இருத்தல் இயலுமோ? (ஒருபோதும் இல்லை என்றவாறு). நகைகள் பலவற்றைப் பார்க்கின்றோம். அவை அனைத்தும் தங்கத்தினால் செய்யப்பட்டவைகள். நகைகள் பலவாகத் தோற்றமளித்துக் கொண்டிருந்தாலும் உண்மையில் விளங்கி நிற்பது தங்கம் மட்டுமேதான். தங்கம் மட்டுமேதான் இருப்பது. நகைகள் அனைத்தும் தங்கத்தின் மீது பார்க்கப்படும் நாமரூபங்களைத் தவிர வேறு தனித்த வஸ்துக்கள் அல்ல. உண்மையில் தோற்றத்திற்கு நாம ரூபங்களாய்த் திகழ்வன அனைத்தும் தங்கமே. நகைகளுக்குச் சிறிதும் இருப்பிடம் இல்லை. இச்சிறந்த உதாரணத்தின் மூலம் நம்முடைய உண்மைத் தன்மையை உள்ளவாறு விளங்கப் பெறலாம்.

தன்னை விடுத்துத்தனு ஏது? ஆத்மாவாகிய அடிப்படைப் பொருளை விடுத்து சரீரத்திற்கென்று தனி இருப்பு ஏது? (ஒரு போதும் இல்லை என்றவாறு) தோற்றத்திற்கு வந்திருப்பன அனைத்தும் வெறும் நாமரூபங்களே. நாமரூபங்களின் இருப்போ ஆன்மா. இருப்பதோ உண்மையில் ஆன்மா மட்டுமே. உடல் என்னும் கரணம் ஆன்மாவில் மிளிரும் நாமரூபமே! நாமரூபங்களுக்கு உண்மையில் தனித்த இருப்பு இல்லாததால் அவை அனைத்தும் கல்பிதங்களே. உண்மையல்ல. ‘ஏகான்மாவே’ எப்போதும் எங்கும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பது.

‘‘ஈசாவாஸ்யம் இதம் சர்வம்’’ என்று தெள்ளத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றது உபநிடதம். ‘‘வாகுதேவ! சர்வம்’’ என்கின்றது பகவத்கீதை. (VII-19). மேலும் இதே கருத்தை திருமந்திரத்தில் திருமூலர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூடணம்
பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி பூடணம்
தன்னை மறைத்தது தன் கரணங்களாம்
தன்னின் மறைந்தது தன் கரணங்களாம்.

இவ்விளக்கத்தின் மூலம் நாம் அறியப்பெறுவது ‘ஆன்மா மட்டுமே உள்ளது. உள்ளது ஆன்மாவைத் தவிர வேறல்ல’ என்பதே.

தன்னைத் தனு என்பான் அஞ்ஞானி : அஞ்ஞானியானவன் தன்னைத் தேகமாக நினைக்கின்றான்.

தானாகக் கொள்வான் தனையறிந்த ஞானி : தன் உண்மைத் தன்மையை உணர்ந்த ஞானியோ ஆத்மாவாகவே தன்னை உணர்ந்து நிற்பான். தரி: உறுதிப்பாட்டை அறிவிக்கும் சொல்.

5

இவ்வான்ம வித்யா ‘குரு-சிஷ்ய’ தொடரில் அழியாமல் இப்பாரத தேசத்தில் இன்றும் காக்கப் பெற்று அளிக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆன்ம வித்தையின் ஆதிகுருவாக விளங்கி நிற்பவர் தக்ஷிணாமூர்த்தியாவர். ஐந்தாவது பாடலில் பகவான் இரமணர் குருவையும் சீடனையும் வித்தையையும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்.

5 எப்போதுமுள்ளதவ் வேகான்ம வத்துவே
யப்போதவ் வத்துவை யாதிசுரு செப்பாது
செப்பித் தெரியுமா செய்தன ரேலெவர்
செப்பித் தெரிவிப்பவர் செப்பு.

எப்போதும் உள்ளது அவ்ஏகான்மவத்துவே: உண்மையில் இருப்பது இரண்டற்ற ஒன்றாகிய அச்சச்சிதானந்த பரம் பொருளே ! அதைவேறாக நினைத்து பார்த்தலே அனைத்து துக்கத்திற்கும் காரணம்.

துக்கம் அகல அறியாமை அகலவேண்டும். அறியாமை நீங்க, ஆன்ம வஸ்துவை அறிந்து தெளிந்து நிற்கும் ஞானியிடம் சென்றுவிளக்கம் பெறவேண்டும். வேறு வழியேஇல்லை. ,ஆசிரியனை அடைந்தவனே அடைகின்றான்' என்பது உபநிடத வாக்கு. இறைவனார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பகவத்கீதையில் குருவின் மேன்மையையும் சீடன் நடந்து கொள்ள வேண்டிய விதத்தையும் சிறப்பித்துக் காட்டுகின்றார். "பணிந்தும் பரிந்தும் பணிவிடை செய்தும் அதனை அறிந்து கொள். உண்மையைக் கண்டுணர்ந்த ஞானிகள் ஞானத்தை உபதேசிப்பார்கள்." (IV-34)

அப்போது அவ்வஸ்துவை ஆதிசுரு செய்பாது செப்பித் தெரியுமா செய்தனரேல் : இறைவனார் தென்முகக் கடவுள் மோன நிலையில் இருந்து சின்முத்திரையின் மூலம் சொல்லாமல் சொல்லி விளங்க வைத்தாரெனில். குருவின் உயர்வையும் சீடர்களின் சிறப்பையும். போதனையின் பெருமையையும் கூறும் வாக்கியம் இது. சனகாதி முனிவர்கள் மனப்பக்குவத்திலும் அறிவின் தெளிவிலும் மிக உன்னத நிலையில் இருந்தவர்கள். விசாரணையின் முடிவில் சத்திய நிலையை உறுதி செய்ய அவர்களுக்கு குருவானவர் வேண்டியவராய் இருக்கின்றார். சனகாதி முனிவர்கள் குருவை வேண்டி நிற்கின்றனர். அவர்களுடைய உயர்ந்த மனப்பக்குவத்திற்கு ஏற்றாற்போன்று தென்முகக் கடவுள் புன்முறுவல் பூத்தவ

ராய், சின்முத்திரையைக் காட்டி “இருப்பது இரண்டற்ற ஒன்றே. அதுவே ஏகான்மா”, என்று உபதேசிக்கின்றார். அதுவும் உபதேசம்தான். சொல்லாமல் சொல்லியது, சனகாதி முனிவர்கள் புரிந்து கொண்டு விட்டார்கள்.

எவர் செப்பித் தெரிவிப்பர் செப்பு : ஆதி குருவைப் போன்று ஞானத்திலேயே உள்ளவரால் மட்டும் தெளிவுற விளங்க வைக்க முடியும் என்பதே கருத்து. ஆன்ம போதனையின் சிறப்பைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்காக பகவான் இரமணரால் சிறப்பித்து வியப்புடன் நிறைவில் இருந்து கூறப்பட்ட வாக்கியம் இது. வார்த்தைகளுக்கு நேரிடையான அர்த்தத்தை எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. இக்கருத்தையே உறுதி செய்கின்றார் இரமண பக்தர் ஸ்ரீ முருகனார் தன் பாடலில்.

ஏகான்ம உண்மை இனைத்து எனத்தேற்றி அன்பர்
தேகான்ம பாவம் சிதை வித்தான்—ஏகான்ம
ஞான சொருபமா நண்ணும் குரு ரமணன்
தான் நவின்ற இப்பஞ்சகத்து

அருணாசல சிவ !

